

JAROSLAV KUBÁT

Scénář rozhlasové reportáže

(Český rozhlas 14.1.2024)

Zpracovali: Ema Kuncová, Anežka Linhartová, Eliška Jiříčková a Vít Dvořák ze ZŠ K Milíčovu

Jaroslav Kubát se narodil v roce 1957. I když měl rád přírodu a zvířata, rozhodl se studovat technické maturitní obory a udělal si dvě maturity. V devatenácti letech nastoupil na povinnou vojenskou službu, ze které si pamatuje několik nepříjemných zážitků.

„Takže jsem se dostal do Vimperka, dneska už to asi můžu říct, bylo to nějaký raketový vojsko, strašně utajený. A tam jsem sloužil rok a půl.“

Byl osloven pracovníkem vojenské kontrarozvědky, který ho přemlouval ke spolupráci.

„A chtěl po mě, abych donášel na nějakého vojáka, asi 4krát se se mnou setkal. Prostě mě povolali na pluk, tam jsem prostě přišel, nevěděl jsem, co se děje, on se tam posadil a teď jako začínal.“

„Sliboval jakýsi výhody. Pak začal: --My bychom potřebovali--. A teďka jako jsem fakt jako nevěděl, jak se z toho vyvlíknout. Strašně nepříjemný pocit.“

Na „vojně“ se musel také pravidelně účastnit vojenských cvičení v poli. Během výjezdu na jedno z nich prožil obrovský strach.

„Zažil jsem, kdy nás takhle nechali nastoupit, seděli jsme v autech, nastartovanejch. A jediný, co bylo jiný, že nám fakt každému rozdali, a to si pamatuji do dneška, osm patron, osm ostrejch patron. A to fakt ti běží hlavou, že nevíš, co se děje, protože nikdy nám nedali ostrý náboje. Vždycky jsme se postavili, seřadili, oni to vyhodnotili, a pak byl rozchod a šli jsme zase spát.“

Další nepříjemný zážitek měl Jaroslav Kubát ještě během protistátní demonstrace v lednu 1989.

„Nicméně šel jsem na ten Václavák. Tam bylo něco u koně a prostě došel jsem tam a po 10 minutách jsem byl zatčen. Dostal jsem ránu obuškem, sebrali mi doklady a strčili mě do autobusu, kde jsem čekal až se autobus naplnil a pak jsme prostě odjeli za Prahu, kde nás postupně z toho autobusu jako vyhodili. Nevěděli jsme teda kde jsme, protože venku už byla tma.“

Domů se z místa nedaleko Příbrami dostal kolem půlnoci. V následujících dnech musel v zaměstnání nahlásit ztrátu dokladů. Na radu nadřízeného se obrátil na místní oddělení v Hostivaři, kde k nevoli policistů sdělil, že mu doklady byly ukradeny. I přes výhrůžku soudem za výtržnictví mu nakonec byl občanský průkaz po nějaké době vrácen.

Život po Sametové revoluci se panu Kubátovi podle jeho názoru změnil hodně. Pocit svobody úplně poprvé cítil díky možnosti vycestovat za železnou oponu. Nejdříve jel autobusem vypraveným do Vídně.

„Přijel jste do Vídně. Vyměnil jste si pár těch šilinků. Dal jste si kafe. Já teda kafe nepiju. Ale tak jste si dal ve Vídni kafe. Proběhl tři obchody a za dvě hodiny jste jel domů, no. Takže já si z Vídně nepamatuju vlastně skoro nic. Jenom ten pocit, že jsme tam seděli a mohl jsem tam být.“

Jaroslav Kubát žije s manželkou spokojený život v Praze. Má dvě děti a 4 vnoučata.